

HØJESTERETS DOM

afsagt fredag den 27. maj 2011

Sag 286/2009

(2. afdeling)

Helsingør Kommune og Hillerød Kommune Kommune

(advokat Elsebeth Aaes-Jørgensen)

mod

FTF – Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd som mandatar for

Dansk Socialrådgiverforening som mandatar for A

(advokat Asger Tue Pedersen)

Biintervenient til støtte for Helsingør Kommune og Hillerød Kommune:

Kommunernes Landsforening

(advokat Elsebeth Aaes-Jørgensen)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Helsingør Kommune den 27. marts 2008 og af Østre Landsrets 4. afdeling den 15. juni 2009.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Peter Blok, Marianne Højgaard Pedersen, Jens Peter Christensen, Henrik Waaben og Michael Rekling.

Påstande

Appellanterne, Helsingør Kommune og Hillerød Kommune, har påstået frifindelse, subsidiært frifindelse mod betaling af et mindre beløb.

Indstævnte, FTF – Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd som mandatar for Dansk Socialrådgiverforening som mandatar for A, har nedlagt påstand om, at Helsingør Kommune og Hillerød Kommune hver skal betale 50.000 kr. til A, subsidiært et mindre beløb, med procesrente fra sagens anlæg.

Anbringender

Helsingør Kommune og Hillerød Kommune har anført, at der ikke i forbindelse med indhentelsen og videregivelsen af de omhandlede oplysninger er sket tilsidesættelse af de dagældende regler i forvaltningslovens §§ 27-29, idet A havde givet samtykke til, at Skævinge Kommune (nu Hillerød Kommune) kunne indhente referencer hos Helsingør Kommune. En eventuel tilsidesættelse af reglerne i forbindelse med indhentelsen af oplysningerne var endvidere konkret uden betydning, idet referenceoplysningerne fra Helsingør Kommune skulle have været ekstraordinært gode, for at Hillerød Kommune ville have ansat A, hvilket de ikke var. Oplysningerne bestyrkede alene Hillerød Kommunes vurdering af, at A ikke havde de rette kompetencer til stillingen. På den baggrund havde Hillerød Kommune heller ikke pligt til at partshøre A over oplysningerne, men rent faktisk skete der partshøring, idet Hillerød Kommune telefonisk forelagde oplysningerne for A, som dermed fik lejlighed til at fremkomme med sine kommentarer.

Med hensyn til helbredsoplysningsloven har Helsingør Kommune og Hillerød Kommune navnlig anført, at oplysningen om, at der var mistanke om, at A havde et alkoholproblem, ikke er en oplysning, som er omfattet af loven. Hverken i loven eller i dens forarbejder er begrebet "helbredsoplysninger" nærmere fastlagt, men efter lovens baggrund og formål er der ikke grundlag for en så vidtgående fortolkning af begrebet som sket ved landsrettens dom.

Persondataloven finder heller ikke anvendelse i sagen. Dette skyldes, at der hverken var tale om elektronisk udveksling af informationer eller om udveksling af oplysninger indeholdt i et manuelt register i Helsingør Kommune.

Uanset om reglerne måtte være tilsidesat, er der ikke grundlag for tilkendelse af en godtgørelse. I hvert fald skal en godtgørelse fastsættes til et mindre beløb end sket ved landsrettens dom. Da A ikke har ført bevis for, at oplysningerne om en mistanke om et alkoholproblem var årsagen til, at hun ikke fik stillingen, er der heller ikke grundlag for tilkendelse af erstatning.

FTF har anført, at Helsingør Kommune ved udleveringen af oplysningen til Hillerød Kommune om mistanken om As alkoholmisbrug handlede retsstridigt og tilsidesatte helbredsoplysningsloven, persondataloven og forvaltningsloven. Hillerød Kommune handlede i den forbindelse og ved kommunens efterfølgende brug af oplysningerne i strid

med helbredsoplysningsloven og forvaltningsloven. Der er tale om udveksling af en privat og følsom oplysning, som tilmed er usand. As accept af, at Hillerød Kommune kunne indhente referencer på hende hos Helsingør Kommune, indebærer ikke et samtykke til indhentelse og videregivelse af den pågældende oplysning og kunne heller ikke opfattes sådan.

En oplysning om mistanke om et alkoholproblem må anses for omfattet af helbredsoplysningsloven. I almindelig sproglig forståelse må omtale af en persons alkoholmisbrug eller en mistanke herom opfattes som en oplysning om den pågældendes helbred, og der er ikke grundlag for at fortolke loven anderledes. Det følger af lovens § 2 og § 11, at Hillerød Kommune ikke måtte spørge Helsingør Kommune om As helbredsmæssige forhold, og at Helsingør Kommune ikke måtte svare. Af § 11, stk. 3, fremgår, at Hillerød Kommune ikke kunne få fuldmagt til selv at indhente helbredsoplysninger.

Oplysningen er en personoplysning omfattet af persondataloven, jf. lovens § 3, nr. 1. Referaterne af sygefraværssamtalerne den 8. juli og 11. oktober 2005 blev skrevet på en pc, og dermed var oplysningen elektronisk lagret, jf. § 1, stk. 1. Da oplysningen blev videregivet til Hillerød Kommune, blev der trukket på notaterne, og dermed var behandlingen – i form af videregivelse – omfattet af loven, jf. § 3, nr. 2. Dertil kommer, at referaterne var lagt på hendes personalesag og dermed indgik i et manuelt register, der også er omfattet af loven, jf. § 3, nr. 3.

En oplysning om mistanke om alkoholmisbrug er en følsom oplysning omfattet af persondatalovens § 7, stk. 1, idet det fremgår af lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen, at helbredsmæssige forhold også omfatter oplysninger om bl.a. alkoholmisbrug. Betingelserne i § 7 for videregivelse af oplysningen var ikke opfyldt, idet hun ikke havde meddelt sit udtrykkelige samtykke hertil, jf. om kravene til et samtykke i lovens § 3, nr. 8.

Herudover har Helsingør Kommune tilsidesat sin oplysningspligt efter persondatalovens § 28 og § 29. Det følger af As brev af 31. oktober 2005 til C, at A gik ud fra, at oplysningen om en mistanke om alkoholmisbrug ikke var noteret i hendes personalesag. Alternativt må brevet forstås som en anmodning om at få oplysningen slettet, jf. persondatalovens § 35. Hun skulle derfor have været informeret om noteringen og om videregivelsen af oplysningerne til Hillerød Kommune.

Da A ikke havde givet samtykke til videregivelsen, er der i Helsingør Kommune ved videregivelsen til Hillerød Kommune sket en krænkelse af tavshedspligten efter forvaltningslovens § 27, ligesom videregivelsen er i strid med den dagældende bestemmelse i lovens § 28, stk. 1. Der er tale om en ansøgningssag, og Hillerød Kommune har ved at indhente oplysningen uden hendes samtykke handlet i strid med forvaltningslovens § 29, stk. 1. Endvidere har Hillerød Kommune ikke foretaget en relevant partshøring efter forvaltningslovens § 19. Begge kommuner har tillige krænket det forvaltningsretlige saglighedsprincip i forbindelse med indhentelsen og videregivelsen af oplysningen, og – for så vidt angår Hillerød Kommune – ved at lade oplysningen indgå i sagsbehandlingen.

Uanset om As tab baserer sig på retsstridighed i forhold til helbredsoplysningsloven, persondataloven eller forvaltningsloven, er der grundlag for at tilkende hende erstatning. De regler, som de to kommuner har tilsidesat, er generelt væsentlige, og tilsidesættelsen har betydet, at en meget følsom og skadelig oplysning er kommet frem og har haft konkret væsentlig betydning for Hillerød Kommunes sagsbehandling. Hvis A ikke tilkendes erstatning, har hun i hvert fald krav på en økonomisk kompensation efter helbredsoplysningslovens § 12, ud fra tortlignende principper eller efter erstatningsansvarslovens § 26.

Supplerende sagsfremstilling

I et brev af 31. oktober 2005 til C, Helsingør Kommune – med kopi til B – kommenterede A forløbet af medarbejdersamtalen den 11. oktober 2005. I brevet hedder det:

”Vedrørende sygesamtale m.v.

Da der, i anledning af mit sygefravær har været afholdt sygesamtale tirsdag den 11. oktober 2005, hvorunder der er opstået en ubehagelig situation, vil jeg med nærværende skrivelse informere dig om hændelsesforløbet.

Formålet med dette er, at jeg kan genoptage mit arbejde i Voksenrådgivningen og fortsat have gode arbejdsmæssige relationer til såvel kolleger som overordnede.

Mit sygefravær skyldes som du sikkert er orienteret om en blodprop i benet. Blodprop-
pen blev begyndelsen på et kritisk sygdomsforløb med bl.a. hospitalsindlæggelse. Siden har jeg været i behandling med blodfortyndende medicin i en så høj dosis, at dette medfører en risiko for indre blødninger, hvilket har gjort, at jeg har været sygemeldt fra arbejdet.

Jeg blev indkaldt til sygesamtale af B. Det var kun B og undertegnede der deltog. Under samtalen blev det diskuteret, hvorledes jeg skulle vende tilbage til arbejdspladsen. Herefter udtalte B sin undren omkring varigheden af mit sygefravær, idet hun ikke fandt, at

en blodprop kunne begrunde et sygefravær af denne længde. Hun mente, at der også var andre årsager til mit sygefravær. Da jeg tilsyneladende ikke havde forstået hvad der fra Bs side blev insinueret, besvarede jeg bekræftende, med den begrundelse, at der naturligvis også har været væsentlig psykisk belastning forbundet med at få en blodprop. Jeg fortalte, at dette dog kun var et problem i den umiddelbare tidsmæssige sammenhæng med selve blodproppen. Samtalen tog nu en, for mig, helt uventet drejning. B sagde, at hun som leder havde pligt til at spørge, om jeg havde et misbrugsproblem/alkoholproblem, idet hun gerne ville hjælpe, såfremt dette var tilfældet. Jeg besvarede dette benægtende og var meget forundret over dette spørgsmål. B fortsatte imidlertid med at informere mig om, at hun havde modtaget oplysning om at jeg skulle være afskediget fra en tidligere arbejdsplads på grund af alkoholmisbrug. Da dette heller ikke havde hold i virkeligheden, besvarede jeg naturligvis også her benægtende. Jeg forespurgte, hvorfor hun stillede disse spørgsmål. Besvarelsen lød at hun havde modtaget disse oplysninger fra en af mine kollegaer, og at hun ikke ville oplyse pågældendes navn. Jeg forespurgte om hun nogensinde havde set mig beruset på arbejdet, og til min store forbavselse svarede hun ja. Hun mente min adfærd havde ændret sig og havde bemærket at jeg havde været i opløftet stemning. Da dette aldrig har været tilfældet, blev jeg naturligvis såret og vred. Samtalen sluttede herefter, da jeg ikke syntes at det var muligt at komme til en løsning. Dette skyldtes at jeg positivt vidste at oplysningerne var usande, og at jeg ikke havde nogen mulighed for at konfrontere ophavsmanden til usandhederne.

Min henvendelse til dig sker med henblik på at opnå en god arbejdssituation igen også for så vidt det psykiske arbejdsklima. Rygterne bør bringes til ophør, hvilket jeg håber at denne skrivelse kan medvirke til.

Den måde hvorpå denne situation er blevet håndteret fra Bs side er uhørt og ufrugtbar idet den snarere er konfliktskabende end konfliktløsende.

Jeg kan til enhver tid dokumentere mine sidste ansættelser, der under ingen omstændigheder indeholder afskedigelser eller fyringer af ovennævnte karakter. Dette går tilbage til min arbejdsstart i 1978.

Jeg savner desuden et referat af samtalen fra B, idet jeg henviser til notatpligten.

På denne baggrund anmoder jeg om, at min henvendelse tages til efterretning, og at der bliver sat en effektiv stopper for udspreddingen af disse ondsindede rygter. Jeg står naturligvis til disposition i sagen hvis du ønsker yderligere oplysninger og imødeser din bekræftelse på at du har taget hånd om sagen.”

I Bs notat af 15. marts 2006 vedrørende telefonsamtalen s.d. mellem hende og D hedder det:

”Notat – vedr. henvendelse om A.

Den 15.03.06 er ut. Telefonisk blevet kontaktet af Skævinge kommune, D, der orienterer om at han har en ansøger til en rådgiver stilling og han har af pgl. fået tilladelse til at indhente referencer. Det drejede sig om tidligere ansatte A.

Pgl. oplyste, at han havde kendskab til hendes ansættelsesperiode, at hun var blevet afskediget og at hun havde haft en længere sygeperiode. Han spurgte til mit kendskab med A og hvad årsagen var til hendes afskedigelse.

Jeg beskrev A som en flink person med humør og som var vellidt af kollegaer. Afskedsbrevet vedr. sygefraværet – han undrede sig og spurgte til om der var andre forhold – kort orienterede jeg ham om, at jeg i en af sygefraværssamtalerne havde konfronteret A med om hun havde et alkoholmisbrug, (hvis hun havde ville vi som arbejdsgiver gerne tilbyde hende hjælp) det havde hun benægtet, og i forbindelse med hendes sygefravær blev der forsøgt at finde en løsning ift. At vende tilbage til arbejdet, men der var ikke noget samarbejde.

Jeg gav udtryk overfor ham at jeg syntes det var en svær tlf. samtale men A havde givet tilladelse til at kontakte os. Understreget at A var afskediget pga. sygefravær og at det ikke er bevist at A har et alkoholmisbrug.”

Retsgrundlag

I bemærkningerne til persondatalovens § 7, stk. 1, hedder det bl.a. (Folketingstidende 1999-00, tillæg A, lovforslag L 147, side 4069):

”Omfattet af udtrykket *helbredsmæssige forhold* er oplysninger om en fysisk persons tidligere, nuværende og fremtidige fysiske eller psykiske tilstand samt oplysninger om medicinmisbrug og misbrug af narkotika, alkohol og lignende nydelsesmidler.”

Forklaringer

A, B, E, D og F har under sagens behandling i byretten afgivet forklaring således:

A har forklaret, at hun karrieremæssigt har prøvet lidt af hvert. Hun har i årene fra 1979-1986 og fra 1986-1989 blandt andet beskæftiget sig med børnesager. I Helsingør Kommune arbejdede hun med psykiatri og misbrug i voksenafdelingen. Hun var glad for arbejdet og havde gode kolleger, men stedet var præget af et stort arbejdspress og megen sygdom. Også hun udviklede stresssymptomer. Hun havde et godt forhold til B. Under mus-samtalerne blev hun spurgt om sine ambitioner. Der blev under mus-samtalerne refereret til, at hun blev oplevet som værende en god kollega, og at hun udførte en god sagsbehandling. Under mus-samtalerne blev der aldrig drøftet noget om alkoholmisbrug. Forevist bilag C [indkaldelse til sygefraværssamtale, dateret 7. juli 2005] har sagsøgeren bekræftet rigtigheden af de her i anførte oplysninger om sygefravær og sygefraværperioder. Perioderne havde baggrund i stress. Sagsøgeren følte således, at det var en rigtigere fremgangsmåde at melde sig kortvarigt syg frem for at bede om en længerevarende sygemelding med baggrund i stress. Hun mindes samtalen den 8. juli 2005. Hun blev herunder konfronteret med, at man oplevede, at hun

havde ændret adfærd. Hun gav udtryk for, at det var muligt, og at det skyldtes det tiltagende arbejdspress. C spurgte under denne samtale, om sagsøgeren havde et alkoholproblem. Sagsøgeren blev stærkt forundret og benægtede straks dette. C gav da udtryk for, at hun var nødt til at spørge. Sagsøgeren fastholdt sin benægtelse. Når det i bilag D [notat vedrørende sygefraværssamtale den 8. juli 2005] står anført, at "A oplyser, at hun havde tænkt, at det nok var det, vi ville," har sagsøgeren forklaret, at hun er citeret forkert. Hun har aldrig givet udtryk for noget sådant. Hun har aldrig haft noget alkoholproblem. Hun fik da oplyst, at en person blandt kollegerne havde videregivet information om et muligt alkoholproblem til C, men at man ikke ønskede at navngive den pågældende. Sagsøgeren svarede da, at hun havde vanskeligt ved at forholde sig til beskyldningen. Da sagsøgeren kom fra ferie i uge 35 til 36 i 2005, havde hun problemer med sit ene ben. Hun fik diagnosticeret en blodprop i benet og kom i blodfortyndende behandling med Maravan. Forevist bilag 2 [notat vedrørende sygefraværssamtale den 11. oktober 2005] har sagsøgeren bekræftet, at hun var til sygefraværssamtale den 11. oktober 2005. I denne deltog alene B. Under denne samtale sagde B, at en unavngiven person havde givet udtryk for, at sagsøgeren var blevet fyret adskillige gange på grund af alkoholproblemer. Sagsøgeren benægtede dette, idet hun samtidig blev stærkt chokeret. Sagsøgeren spurgte B, om nogen havde set hende beruset på arbejde. Hertil svarede B ja. Sagsøgeren sagde, at det var der ikke grundlag for. B fastholdt imidlertid sin opfattelse. Ifølge B var der på personaletoalet fundet 2 flasker. Personaletoalet var tilgængeligt for alle, herunder klienter. Efter disse beskyldninger udviklede der sig en dårlig stemning, hvorunder sagsøgeren følte, at hun med urette var blevet beskyldt for noget, som ikke havde hold i virkeligheden. Hendes egen læge gav som begrundelse for blodproppen i benet, at sagsøgeren var over 50 år og havde været ude at flyve og i øvrigt havde stresssymptomer. Det var vigtigt for sagsøgeren, at hun ikke vendte tilbage til arbejdet i Helsingør Kommune, før lægen havde sagt god for det. Sagsøgeren følte sig presset hertil under sygefraværssamtalerne, men fastholdt dog, at hun ville følge lægens råd. Det kom som en stor overraskelse for hende, at hun blev opsagt. Det skyldtes bl.a., at hun havde oplevet kolleger være sygemeldt i længere tid, end hun havde været det. Hun oplevede endvidere, at man negligerede hendes sygdom. Hun kontaktede derpå fagforeningen. Hun følte sig uretfærdigt behandlet. Hun kan bekræfte, at hun ikke deltog i forhandlingsmødet den 21. december 2005. Hun blev raskmeldt omkring 1. februar 2006 og blev via arbejdsformidlingen henvist til D i Skævinge Kommune. Hun kom til samtale og havde en klar oplevelse af, at der var en god dialog, og at man havde en positiv indstilling over for hendes ønske om at få den pågældende stilling. Det er rigtigt, at stillingen vedrørte børne- og ungeområdet i Skævinge

Kommune. Hun havde ikke decideret siddet med børne- og ungeområdet, men gav udtryk for, at området virkede spændende, og at hun var indstillet på at tage udfordringen op. Det er rigtigt, at hun nok ikke ville have søgt stillingen, hvis den var blevet opslået i Socialrådgiveren. Hun havde imidlertid gå-på-mod og var indstillet på at påtage sig opgaven. Hun mindes, at man blandt andet drøftede det praktiske problem, der bestod i, at hun ganske vist havde kørekort, men ikke turde køre. Samtalen varede en time. Under samtalen diskuterede man i detaljer, hvorledes hun kunne bestride stillingen. Under samtalen spurgte D blandt andet, om man måtte tage referencer på hende i Helsingør Kommune. Hertil sagde hun ja, idet hun samtidig henviste D til at kontakte C. I forbindelse med, at hun gav sit samtykke til at tage referencer, regnede hun med, at man gjorde i overensstemmelse med normal kutyme. Hun havde således en forventning om, at der blev indhentet informationer om, hvorledes hun havde klaret sig i sit job i Helsingør Kommune, og om hun havde været kværulantisk og lignende, og hvordan man havde oplevet hende som person. Hun gav samtidig udtryk for, at hun havde været sygemeldt med en blodprop, og at det formentlig var denne sygemelding, der var baggrund for, at hun var blevet afskediget. Hun har ikke drøftet med Helsingør Kommune, om det var i orden, at kommunen videregav referenceoplysninger om hende. D gav udtryk for, at man ville indhente referenceoplysninger på hende. Efter nogle dage ringede D til hende. Under samtalen sagde han, at han ikke havde fået fat i C, men i stedet i B, der sagde, at sagsøgeren havde været vellidt blandt kollegerne, men at man havde en mistanke om et alkoholproblem. Med denne oplysning turde man ifølge D ikke ansætte hende. Sagsøgeren oplevede, at der hermed i telefonen blev givet et klart afslag, uden at hun forinden havde haft lejlighed til at imødegå disse usande oplysninger. Hun blev stærkt chokeret, skuffet og vred. Hun oplevede, at hun var blevet black-listet. I den efterfølgende tid søgte hun forgæves diverse stillinger i kommunerne i hendes nærområde. For et år siden lykkedes det hende at få ansættelse i Y i afdelingen for psykiatri og misbrug. Hun er meget glad for dette arbejde og har ikke været sygemeldt. Der er langt fra det samme arbejdspress, som prægede forholdene i Helsingør Kommune.

Hun har ingen forklaring på Bs attitude. Hun fastholder således, at det er grundløst at beskyldes hende for at have haft et alkoholmisbrug.

C har forklaret, at hun er afdelingschef i familie- og handicapafdelingen i Helsingør Kommune. Forud for kommunalreformen omfattede hendes ledelsesansvar ca. 200 personer. Efter kommunalreformen omfatter det 500 personer. Hun har bestridt stillingen siden 2001.

Sagsøgerens nærmeste daglige leder var B. Vidnet har således ikke haft så meget at gøre ledelsesmæssigt med sagsøgeren. Havde D fået fat på vidnet, ville hun da også have henvist til B. Forevist bilag D har vidnet forklaret, at baggrunden for sygefraværssamtalen var sagsøgerens sygefravær og en bekymring for, om sagsøgeren havde et alkoholmisbrug. Der blev taget initiativ til samtalen med baggrund i kommunens rusmiddel-politik. Der var udtrykt bekymring fra kolleger, herunder til vidnet. Blandt andet havde vidnet fået en henvendelse fra sin sekretær herom. Der blev givet udtryk for, at man havde fundet små flasker på toiletet, efter at sagsøgeren havde været på toiletbesøg. Endvidere blev det oplyst, at man havde lugtet noget på sagsøgerens kontor. Vidnet har ikke personligt været på sagsøgerens kontor og konstateret nogen alkohollugt. Der gik i øvrigt en snak blandt kollegerne. B havde også over for vidnet givet udtryk for, at hun var bekymret. At vidnet deltog i samtalen den 8. juli 2005 skyldtes, at B var ny leder og ikke tidligere havde haft en sygefraværssamtale, hvor der tillige var en problemstilling med udgangspunkt i bekymring for en medarbejders alkoholmisbrug. Referatet i bilag D er retvisende, herunder for så vidt angår citatet af As udsagn om, at hun nok tænkte, at det var det, man ville spørge hende om. Vidnet mindes, at sagsøgeren, således som det også fremgår af referatet, benægtede at have et alkoholmisbrug og i øvrigt ikke var indstillet på at modtage noget tilbud om hjælp fra kommunens side, eftersom sagsøgeren ikke havde noget problem. Parterne skiltes med en fælles forståelse af, at der havde været et betydeligt arbejdspress, og at sagsøgeren så lysere på fremtiden, idet hun nu havde det bedre. Vidnet deltog ikke i sygefraværssamtalen den 11. oktober 2005, eftersom vidnet havde tillid til, at B selv kunne håndtere dette. Vidnet kan bekræfte, at sagsøgeren blev afskediget på grund af sygefravær, således som det fremgår af sagens bilag. Forevist bilag K [brev af 31. oktober 2005 fra A til C] har vidnet forklaret, at hun efter råd fra personaleafdelingen ikke foretog sig yderligere efter modtagelse af klagen. Det var vidnets opfattelse, at B havde håndteret forløbet korrekt. Forevist bilag 6 [referat fra lokal forhandling den 21. december 2005] har vidnet forklaret, at hun deltog i forhandlingsmødet den 21. december 2005. Det var vidnets opfattelse, at A fik en måneds løn for at få afsluttet sagen. Mistanken om et alkoholmisbrug var ikke et tema i forbindelse med forhandlingen. Vidnet mindes dog, at Socialrådgiverforeningen gav udtryk for en kritisk indstilling til sagsøgerens formodede alkoholmisbrug, men at man samtidig anerkendte, at det var kommunens pligt at konfrontere hende med det under en sygefraværssamtale. Skævinge Kommune fik ikke fat på vidnet, men lagde en besked på vidnets telefonsvarer. Vidnet kan bekræfte, at man fik fat i B. Vidnet er bekendt med, at B videregav referencer om sagsøgeren på baggrund af en opringning fra Skævinge Kommune. Vidnet mindes, at B efterfølgende opsøgte vidnet og gav udtryk for, at hun havde

fundet det ubehageligt, fordi hun ikke syntes, at der var så meget godt at sige om A. På vidnets råd nedskrev B straks det, hun havde sagt, jf. bilag 8 [notat om telefonsamtalen den 15. marts 2006 mellem D og B]. Vidnet har ikke haft en tjenstlig samtale med B om håndteringen af sagsøgerens sag. Vidnet og B har løbende haft en dialog med henblik på at sikre, at sagen blev håndteret korrekt. Vidnet mindes ikke, at hun under sygefraværssamtalen den 8. juli 2005 skulle have givet udtryk for, at det ikke var hendes indtryk, at sagsøgeren havde et alkoholproblem. Vidnet har ikke været involveret i Bs koncipering af bilag 8. Vidnet mindes, at B under samtalen med D havde sagt, at A var sød og rar, og at D blev ved med at bore. Herefter havde B givet udtryk for, at hun havde haft en samtale med A, hvorunder A var blevet forelagt en mistanke om et alkoholproblem, og at A havde benægtet at have dette. Vidnet kan bekræfte, at man ikke efterfølgende orienterede A om, at man havde videregivet referenceoplysninger til D. I vidnets øjne var sagsøgeren et sødt og rart menneske. Vidnet er imidlertid ikke den rette til at udtale sig om sagsøgerens faglige kvalifikationer, eftersom vidnet som tidligere forklaret ikke havde det daglige ledelsesansvar for sagsøgeren.

B har forklaret, at hun har været funktionsleder i afdelingen for voksenpsykiatri og handicap siden september 2003. Hun var og er fortsat leder for 14 ansatte. Forevist bilag D har vidnet forklaret, at samtalen kom i stand, idet vidnet i foråret havde observeret en ændring i As sygefraværsmønster, der gav sig udslag i, at der var fravær enkelte dage - fredage og mandage - og efter feriedage. Endvidere havde vidnet mistanke om et alkoholproblem. Det skyldtes, at nogle af As gode kolleger havde nævnt for vidnet, at de havde observeret ting, der gav mistanke om et alkoholproblem. Vidnet havde endvidere selv observeret en påfaldende adfærd ændring i As adfærd. Vidnet havde dog ikke noget at udsætte fagligt på As arbejdsindsats, og vidnet havde ikke lugtet alkohol på As kontor. Vidnet fandt imidlertid, at hun på baggrund af kommunens alkoholpolitik havde en forpligtelse til, når der skulle holdes sygesamtale, at rejse spørgsmålet om et muligt alkoholproblem, idet hun fandt, at der var bekymring herfor. Bilag D er et retvisende billede af forløbet af sygefraværssamtalen. Referatet blev udarbejdet umiddelbart efter samtalen. Vidnet havde bedt C deltage, da vidnet alene havde begrænset erfaring med håndtering af sygefraværssamtaler, og da de jo skulle berøre noget meget følsomt. Vidnet gav under samtalen udtryk for, at hun havde en mistanke om, at A havde et alkoholproblem. A studsede og slog det hen. A bemærkede i den forbindelse, at hun nok tænkte, at det var det, de ville spørge om. Vidnet studsede over denne reaktion. A sagde, at der ikke var noget alkoholproblem. Vidnet beklagede derpå og sagde, at så måtte vidnet jo være blevet misinformeret. Man ville imidlertid gerne hjælpe A, hvis der alligevel viste sig at være et pro-

blem. Det er rigtigt, at der i As team havde været en ubesat stilling. Stillingen blev besat pr. 1. januar 2005. Vidnet kan bekræfte, at A henover foråret havde givet udtryk for, at hun følte, at arbejdspresset var stort, og at det var hårdt. A havde i den forbindelse givet udtryk for, at hun havde tilladt sig at tage nogle sygedage. Forevist bilag 2 har vidnet forklaret, at der igen i oktober blev taget initiativ til en sygefraværssamtale, idet kolleger på ny havde sagt, at der var mistanke om et alkoholproblem. Blandt andet var der givet udtryk for, at A havde lydt påvirket. Endvidere var der fundet små alkoholflasker på toilettet. A benægtede atter, at der var noget problem, herunder at hun skulle være blevet fyret adskillige gange på grund af alkoholmisbrug. Sygemeldingen af A havde baggrund i en blodprop i benet, som A havde pådraget sig under ferien. På As spørgsmål sagde vidnet, at hun ikke havde set A beruset eller kunnet lugte, at A var beruset på arbejdet. Hun havde imidlertid fundet As adfærd påfaldende. Formålet med at tage spørgsmålet om et alkoholproblem op var udelukkende et ønske om at hjælpe. Det følger af kommunens alkoholpolitik, at man i sådanne situationer skal konfrontere medarbejderen med, om der er et alkoholproblem, idet kommunen som arbejdsgiver i givet fald er forpligtet til at tilbyde hjælp. A var en vellidt og afholdt kollega. Vidnet kan bekræfte, at referatet af samtalen den 11. oktober 2005 blev nedskrevet af vidnet samme dag. Forevist bilag 3 [brev af 2. november 2005 fra B til personalekontoret med indstilling om opsigelse af A] har vidnet forklaret, at hun som beskrevet blev ringet op af A den 1. november 2005. Vidnet kunne ikke forstå, hvad der blev sagt. I takt med, at samtalen skred frem, gik det dog op for vidnet, at det var A. Vidnet ønskede at stoppe samtalen, da vidnet følte, at A var påvirket. A var meget insisterende, og vidnet søgte derfor på bedst mulig måde at afkorte samtalen. Vidnet følte selv, at hun fik afsluttet samtalen på en pæn og værdig måde. Der blev indledt en afskedigelsessag, eftersom man ikke følte, at A var indstillet på at tage en dialog om, hvornår hun kunne vende tilbage. Det var et stadigt stigende problem for driften af afdelingen, at A var fraværende. Forevist bilag 6 har vidnet forklaret, at hun deltog i forhandlingerne den 21. december 2005. Vidnet kan imidlertid ikke huske, hvorfor A blev tilbudt en måneds løn. Vidnet mindes, at hun fik en opringning fra D, som hun ikke kendte. D sagde, at han havde fået tilladelse af A til at indhente reference på A. D gav samtidig udtryk for, at han var bekendt med, at A havde været sygemeldt, og at hun var blevet afskediget fra Helsingør Kommune. Vidnet fortalte derpå, at A havde været ansat i den periode, som nu var tilfældet, og at hun havde været en vellidt kollega, der havde været meget social i sin omgang med andre. Vidnet fortalte endvidere, hvad A havde arbejdet med. I takt med, at D fokuserede mere og mere på As sygefravær, følte vidnet sig ubehageligt til mode. I nogen tid drejede samtalen sig herefter mere generelt om, at det var svært at få ansøgere til stillingen. Det udviklede sig nærmest til

en samtale leder og leder imellem. Efter nogen tid følte vidnet, at hun måtte fortælle om kommunens alkoholpolitik, og at hun som følge heraf som leder havde måttet konfrontere A med, om hun havde et alkoholproblem. Der havde været bekymring herfor. Vidnet fortalte også, at A havde benægtet dette. Dette sidste understregede vidnet flere gange under samtalen med D. Vidnet gav også udtryk for, at vidnet som arbejdsgiver ikke havde haft mulighed for at gøre mere ved det. Vidnet sagde tillige, at afskedigelsen udelukkende var begrundet i As sygefravær. Efter afslutning af samtalen gik vidnet til C og fortalte om indholdet af samtalen. De blev enige om, at vidnet skulle nedskrive indholdet af telefonsamtalen med det samme, hvilket hun gjorde, jfr. bilag 8. Vidnet har ikke sagt noget til D, der ikke var korrekt, eller som hun ikke kunne stå inde for. Vidnet kan bekræfte, at hun på As forespørgsel nægtede at navngive de kolleger, der havde videregivet mistanken om et alkoholproblem til vidnet. Vidnet kan også bekræfte, at vidnet ikke har noteret, hvornår og hvem der havde videregivet oplysningerne om et muligt alkoholproblem. Det har vidnet ikke følt, at der var anledning til. Som tidligere forklaret spurgte D meget til årsagen til As sygefravær. Vidnet følte, at det var loyalt og i orden at videregive informationen om et muligt alkoholmisbrug, og at A havde benægtet dette, eftersom A jo ifølge D havde givet samtykke til at indhente reference. Havde vidnet ikke videregivet disse oplysninger, ville der ikke være tale om en ærlig og loyal videregivelse af referenceoplysninger. Vidnet følte, at hun havde et udmærket forhold til A. Vidnet kan bekræfte, at hun ikke er bekendt med, hvilke arbejdspladser, der skulle have afskediget A som følge af et muligt alkoholmisbrug.

E har forklaret, at han i dag er administrationschef i Z. Det har han været siden 1. marts 2006. Tidligere har han gennem 12 år været ansat i Helsingør Kommune med ansvar for personale, senest som personalechef. Han fratrådte sin stilling pr. 28. februar 2006. Vidnet har været involveret i udarbejdelse af kommunens sygdomspolitik, bilag A, og alkohol- og rusmiddelpolitik, bilag B. Det er vidnets opfattelse, at retningslinjerne skal forstås således, at en leder, der har mistanke om, at en medarbejder der har et alkoholmisbrug, har pligt til at tage problemet op med medarbejderen. Ignorerer man en sådan mistanke, vil det ikke være i tråd med politikkerne på området. Det er også vidnets opfattelse, at såvel sygdomspolitikken som alkohol- og rusmiddelpolitikken er blevet fulgt i Helsingør Kommune. Vidnet deltog i forhandlingerne den 21. december 2005. Forevist bilag 6 har vidnet forklaret, at vidnet er medunderskriver på vegne af Helsingør Kommune. Temaet for forhandlingerne var spørgsmålet om partshøring. Kommunen valgte efter omstændighederne at betale et beløb, fordi der måske kunne være tvivl om iagttagelsen af høringsfristerne. Der kunne muligvis

være en misforståelse i kommunikationen. Referatet blev stemt af parterne imellem. At der også er henvist til funktionærlovens § 2b skyldtes udelukkende noget beregningsteknisk, idet man fandt, at henvisningen til denne bestemmelse var et grundlag for at finde et passende beløb til A. Vidnet mindes ikke, at beløbet havde sammenhæng med sygefraværssamtaler med A, hvorunder der var berørt et muligt alkoholproblem. Vidnet mindes heller ikke, at dette blev nævnt som et selvstændigt spørgsmål under forhandlingerne. Kommunen indgik på at betale beløbet for at få sagen løst og afsluttet. Kommunens holdning var, at man ikke skulle være berøringsangst over for spørgsmålet om et muligt alkoholproblem, men tværtimod tage spørgsmålet op, når der var mistanke om det.

D har forklaret, at han har været familieplejekoordinator siden den 1. januar 2007. Tidligere fra februar 2004 til udgangen af 2006 var han socialfaglig leder i Skævinge Kommune med ansvar for blandt andet personale. Det var på daværende tidspunkt svært at rekruttere kvalificerede personer til børneområdet. Forevist bilag L har vidnet forklaret, at stillingsbeskrivelsen er udformet af vidnet. Det betød meget at have kvalificerede sagsbehandlere til børne- og ungeområdet. Man lagde derfor meget vægt på, at den medarbejder, der blev ansat, havde kendskab til sagsbehandling på børne- og ungeområdet. Man efterspurgte således en person, der havde specifik erfaring fra børne- og ungeområdet. Man modtog imidlertid ingen ansøgninger. Som noget uvant henvendte man sig derfor til arbejdsformidlingen. Her fik man anvist fire personer, her i blandt A. De tre af de fire ansøgere kom ikke i betragtning, idet den ene sagde, at vedkommende var syg, og den anden mødte og gav udtryk for, at vedkommende ønskede et job med et større pædagogisk indhold. Den tredje person udeblev. A kontaktede Skævinge Kommune på den måde, at hun fremsendte sit cv. Man indkaldte på basis heraf A til en samtale. Man havde på forhånd en opfattelse af, at hun ikke var en oplagt kandidat. Hun havde således ikke specifik erfaring med børne- og ungeområdet, men personalsituationen var kritisk, og kommunen havde et påtrængende behov for arbejdskraft. F, G og vidnet deltog i samtalen med A. Vidnet erindrer, at der var tale om en almindelig samtale. Dog fandt vidnet A påfaldende, idet hun svedte mere end normalt. Hun virkede også mere end almindeligt usikker. Hun virkede dog ikke beruset. Vidnet spurgte om As bevæggrunde til at søge stillingen og informerede om stillingens indhold. Vidnet husker ikke at være blevet informeret om, at A var blevet afskediget, eller at hun havde været syg. Vidnet husker heller ikke, at man drøftede, hvilket distrikt A i givet fald skulle have, hvis hun fik stillingen. Vidnet mindes heller ikke, at man specifikt drøftede, at A havde erfaring med børne- og ungeområdet i sit arbejdsliv forud for sin ansættelse i Helsingør Kommune. Erfa-

ring fra en bistandsafdeling, der hidrørte fra tiden fra 1978 til 1989, ville i vidnets optik ikke vægte særlig meget, idet der siden 1989 var sket ganske mange ændringer på området, som havde betydning for bestridelse af den stilling, man søgte. Vidnet erindrer, at vidnet under samtale med A spurgte bredt til, om man måtte indhente referenceoplysninger. A svarede, at man måtte indhente reference i Helsingør Kommune. Efter afslutning af samtalen med A havde vidnet en snak med sine kolleger i ansættelsesudvalget. Det var udvalgets samstemmende opfattelse, at A ikke umiddelbart var kvalificeret til stillingen. Da man var i en personalemæssig presset situation, ville man imidlertid godt undersøge de muligheder, der var, og en referenceoplysning kunne være en mulighed for at få oplyst nogle ting om A, som man ikke tidligere havde været opmærksom på. Der kunne således komme ting frem fra Helsingør Kommune, der alligevel gjorde, at man turde løbe an på en ansættelse af hende. Vidnet fastholder, at man var usikker på hendes kvalifikationer. Vidnet ringede til Helsingør Kommune og spurgte efter C. Vidnet fik ikke fat på C, men blev henvist til B. Vidnet tog ikke notater fra sin samtale med B. Forevist bilag 8 kan vidnet bekræfte, at referatet giver et retvisende billede af samtalen. Vidnet kan også bekræfte, at spørgsmålene om sygefravær og mistanke om alkoholmisbrug kom op, da vidnet spurgte om forløbet af As ansættelse i Helsingør Kommune. B sagde, at man havde talt med A om et muligt alkoholmisbrug. Vidnet kan ikke i dag huske, hvad B sagde i samtalen med vidnet om, hvad samtalen med A om et muligt alkoholproblem var mundet ud i. Vidnet kan imidlertid huske, at han efter sin samtale med B orienterede ansættelsesudvalget om indholdet af samtalen. Vidnet mindes også, at man i ansættelsesudvalget blev enige om, at vidnet skulle ringe til A og underrette hende om de modtagne referencer. Det gjorde vidnet. Vidnet oplyste i den forbindelse A om de informationer, han havde fået om hendes sygefravær og mistanken om et alkoholmisbrug. Vidnet spurgte, hvad A mente herom. A blev meget vred. Samtalen blev meget kortvarig, idet vidnet oplevede, at oplysningen om et muligt alkoholmisbrug spærrede for videre dialog. Vidnet havde efter samtalen med B en fornemmelse af, at det med alkoholmisbruget var en uafklaret problemstilling. I samtalen med A gav vidnet udtryk for, at man ikke ønskede at ansætte A, da referenceoplysningerne ikke pegede i den retning, og da man heller ikke i øvrigt fandt hende kvalificeret til stillingen. Der var således ikke noget i de modtagne referenceoplysninger, der havde kunnet opkvalificere A. Det var ikke vidnets indtryk, at A brændte for stillingen. Vidnet husker samtalen som en neutral snak om stillingens indhold. Det er helt normalt, at der under en referencesamtale bliver spurgt, hvorledes ansøgeren er kommet fra sin tidligere arbejdsplads. Der bliver spurgt bredt. Vidnet opfatter det således, at når der bliver givet tilladelse til at indhente referenceoplysninger, er der givet tilladelse til at

give informationer bredt om arbejdsforholdene. Vidnet fastholder, at A ikke havde de fornødne kvalifikationer til stillingen. Nok var man presset personalemæssigt, men man havde dog også is i maven forstået på den måde, at man var indstillet på at afvente ansøgninger fra bedre kvalificerede, f.eks. via Dansk Socialrådgiverforenings vikarliste.

F har forklaret, at han tilbage i 2006 var ledende psykolog i Skævinge Kommune. Efter kommunalreformen er vidnet fortsat som psykolog i Hillerød Kommune. Vidnet kan bekræfte, at vidnet var medlem af ansættelsesudvalget, der tog stilling til ansættelse af A i Skævinge Kommune. Vidnet kan også bekræfte, at man ikke havde modtaget nogen reaktion på stillingsopslaget. Man henvendte sig derfor til arbejdsformidlingen. Vidnet mindes, at nogen udeblev, og at den eneste, der meldte sig på banen, var A. Vidnet kan også huske, at As kvalifikationer ikke var helt oplagte til stillingen. Man søgte således en socialrådgiver, der skulle være godt inde i børne- og ungeområdet. Som vidnet husker det, lå tyngden i As hidtidige karriere i voksenområdet. Vidnet mindes, at A fortalte om sin blodprop i benet, og at hun var blevet afskediget efter sygdom, samt at hun ikke i den forbindelse havde følt sig særlig godt behandlet. Vidnet fik det indtryk, at A måske undervurderede udfordringen ved at skulle sætte sig ind i børne- og ungeområdet en anelse. Vidnet bemærkede ikke noget påfaldende ved As person. Efter samtalen vurderede de i ansættelsesudvalget, at A ikke var den mest oplagte til stillingen. A var en "måske" kandidat til stillingen. Man havde forinden fået lov til at indhente referenceoplysninger af A. Vidnet mindes, at man i ansættelsesudvalget havde en diskussion, da man havde fået oplysningerne fra Helsingør Kommune. Vidnet mindes også, at man konkluderede, at der måske var et alkoholproblem, og at man jo ikke kunne vide det med sikkerhed. Havde der fulgt fremragende referenceoplysninger med, havde man sagt ok til at ansætte hende.

Højesterets begrundelse og resultat

Helbredsoplysningsloven

Det er ikke i lov om brug af helbredsoplysninger mv. på arbejdsmarkedet (helbredsoplysningsloven) fastlagt, hvorledes begrebet "helbredsoplysninger" skal forstås, herunder om oplysninger om misbrug af nydelsesmidler er omfattet af loven.

Helbredsoplysningsloven har efter § 1, stk. 1, til formål at sikre, at helbredsoplysninger ikke uberettiget anvendes til at begrænse lønmodtageres muligheder for at opnå eller bevare ansættelse. Loven indeholder i §§ 2-5 regler om, at en arbejdsgiver kun under visse nærmere

betingelser kan anmode lønmodtageren om helbredsoplysninger eller tilbyde denne, at sådanne oplysninger indhentes. Efter § 6 skal en lønmodtager inden ansættelsen af egen drift eller på spørgsmål derom fra arbejdsgiveren oplyse, om lønmodtageren er bekendt med at lide af en sygdom eller har symptomer på en sygdom, som vil have væsentlig betydning for lønmodtagerens arbejdsdygtighed ved det pågældende arbejde.

Højesteret finder, at helbredsoplysningslovens formål og indhold taler imod en fortolkning af begrebet helbredsoplysninger, således at det også skulle omfatte oplysninger om misbrug af nydelsesmidler, herunder alkohol. En sådan fortolkning har heller ikke støtte i lovens forarbejder. At oplysninger om misbrug af nydelsesmidler, herunder alkohol, ikke kan anses for helbredsoplysninger i helbredsoplysningslovens forstand, har også støtte i det forhold, at den dagældende forvaltningslov i § 28, stk. 1, som eksempler på oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold nævnte såvel ”helbredsforhold” som ”misbrug af nydelsesmidler og lignende”. Også i den dagældende lov om offentlige myndigheders registre § 9, stk. 2, og i den dagældende lov om private registre § 3, stk. 1, var de to oplysningstyper nævnt ved siden af hinanden.

På den anførte baggrund finder Højesteret, at helbredsoplysningsloven ikke finder anvendelse i sagen.

Helsingør Kommune

For offentlige myndigheder gælder lov om behandling af personoplysninger (persondataloven) ved behandlinger, som helt eller delvis foretages ved hjælp af elektronisk databehandling, og ved ikke-elektronisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register, jf. lovens § 1, stk. 1. En videregivelse af personoplysninger er en behandling omfattet af loven, jf. § 3, nr. 2. Efter de regler, der var gældende i 2006, da de omhandlede oplysninger blev videregivet fra Helsingør Kommune til Skævinge Kommune (nu Hillerød Kommune), var manuel videregivelse af personoplysninger til en anden forvaltningsmyndighed ikke omfattet af persondataloven, når oplysningerne ikke fandtes i elektronisk form, og videregivelsen ikke skete fra et register, cfr. nu persondatalovens § 1, stk. 3, og forvaltningslovens § 28, stk. 1.

Det må lægges til grund, at Hs notater om sygefraværssamtalerne med A i juli og oktober 2005, hvori mistanken om alkoholmisbrug er omtalt, blev skrevet på et almindeligt tekstbe-

handlingssystem og dermed var omfattet af persondataloven. Der er ikke fra Hs side fremkommet oplysninger om, at oplysningerne på tidspunktet for videregivelsen til Hillerød Kommune den 15. marts 2006 var blevet slettet fra systemet, således at oplysningerne nu ikke længere fandtes i elektronisk form. Højesteret lægger derfor til grund, at oplysningerne fortsat blev behandlet elektronisk i kommunen og dermed var omfattet af persondataloven.

Uanset at det må lægges til grund, at B, Helsingør Kommune, under telefonsamtalen med D, Hillerød Kommune, videregav de omhandlede oplysninger ud fra sin hukommelse, finder Højesteret, at persondataloven på den anførte baggrund finder anvendelse. Dette gælder, selv om oplysningerne også fandtes på papir i As personalesag.

Der er herefter ikke anledning til at tage stilling til, om Hs personalesager i form af manuelle papirsager må anses for at udgøre et register omfattet af persondatalovens § 1, stk. 1, 2. led, jf. definitionen af et register i lovens § 3, nr. 3.

En oplysning om en persons alkoholmisbrug eller en mistanke herom må anses for en oplysning om en persons helbredsmæssige forhold i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i persondatalovens § 7, stk. 1, om behandling af følsomme oplysninger, jf. de specielle bemærkninger til bestemmelsen i Folketingstidende 1999-00, tillæg A, lovforslag L 147, side 4069.

Efter persondatalovens § 7, stk. 2, kan videregivelse af de oplysninger, der er omfattet af bestemmelsens stk. 1, bl.a. ske med den pågældende persons udtrykkelige samtykke. Dette samtykke skal leve op til de krav, der følger af definitionen af et samtykke i lovens § 3, nr. 8. Samtykket til videregivelse skal således være frivilligt og specifikt, og det skal afgives på et informeret grundlag.

A gav under ansættelsessamtalen i Hillerød Kommune den 10. marts 2006 mundtligt samtykke til, at kommunen kunne indhente referencer om hende i Helsingør Kommune. Da D den 15. marts 2006 rettede telefonisk henvendelse til B, oplyste han om tilladelsen til at indhente referencer, og videregivelsen af oplysningen om en mistanke om et alkoholmisbrug hos A fandt sted på dette grundlag.

Et ikke nærmere specificeret samtykke til at indhente referenceoplysninger hos en tidligere arbejdsgiver kan som udgangspunkt ikke antages at omfatte følsomme personoplysninger omfattet af persondatalovens § 7, stk. 1. I den foreliggende situation måtte Helsingør Kommune vide, at oplysningen om en mistanke om alkoholmisbrug kunne være stærkt skadelig for A. Hertil kommer, at A gentagne gange havde bestridt oplysningens rigtighed og direkte havde anmodet kommunen om at hindre spredningen af rygter om, at hun skulle have et misbrug af alkohol. Højesteret finder på denne baggrund, at Helsingør Kommune ikke havde grundlag for at antage, at A havde givet samtykke til videregivelse af de omhandlede oplysninger til Hillerød Kommune. Videregivelsen var derfor i strid med persondatalovens § 7, stk. 1.

Det kan efter bevisførelsen ikke anses for godtgjort, at Helsingør Kommune under sagsforløbet har tilsidesat sin oplysningspligt over for A efter persondatalovens § 28 eller § 29. Endvidere bemærkes, at As brev af 31. oktober 2005 til C ikke kan anses for at indeholde en anmodning efter persondatalovens § 35 om, at kommunen skulle slette de pågældende oplysninger.

Højesteret finder, at det ikke kan anses for godtgjort, at A ville have opnået ansættelse i Hillerød Kommune, hvis oplysningerne om en mistanke om alkoholmisbrug ikke var blevet videregivet. Hun har derfor ikke krav på erstatning som følge af den retsstridige videregivelse af oplysninger fra Helsingør Kommune til Hillerød Kommune.

Derimod finder Højesteret, at A som følge af den begåede fejl fra Hs side har krav på en godtgørelse for tort i medfør af erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1. Højesteret finder, at godtgørelsen passende kan fastsættes til 25.000 kr.

Hillerød Kommune

Der var tale om en ansøgnings sag, og efter forvaltningslovens § 29, stk. 1, må en forvaltningsmyndighed ikke indhente oplysninger om ansøgerens rent private forhold fra en anden forvaltningsmyndighed, medmindre en af betingelserne i stk. 2 er opfyldt, herunder at ansøgeren har givet sit samtykke. Det må lægges til grund, at D under sin telefonsamtale med B spurgte bredt til As forhold, herunder afskedigelsen af hende. Det må endvidere lægges til grund, at B fremkom med oplysningerne om en mistanke om alkoholmisbrug, uden at D direkte havde spurgt herom. På denne baggrund finder Højesteret ikke tilstrækkeligt grundlag

for at fastslå, at Hillerød Kommune har indhentet oplysninger om A i strid med forvaltningslovens § 29, stk. 1.

Det må efter bevisførelsen lægges til grund, at Hillerød Kommunes ansættelsesudvalg allerede havde besluttet ikke at tilbyde A ansættelse, da D ringede til hende. Højesteret finder, at kommunen burde have hørt A over de oplysninger om et muligt alkoholmisbrug, som den havde modtaget fra Helsingør Kommune, inden den traf beslutning. Hillerød Kommune har derfor overtrådt forvaltningslovens § 19.

Højesteret finder imidlertid, at det efter bevisførelsen samtidigt må lægges til grund, at den manglende partshøring ikke havde betydning for Hillerød Kommunes beslutning om ikke at ansætte A. Der er derfor ikke grundlag for at pålægge Hillerød Kommune at betale erstatning eller godtgørelse til A.

Samlet konklusion

I forhold til Helsingør Kommune stadfæster Højesteret landsrettens dom, dog således at beløbet på 25.000 kr. forrentes som påstået.

Hillerød Kommune frifindes.

Sagsomkostningerne til Hillerød Kommune er fastsat til dækning af advokatudgifter for byret, landsret og Højesteret med 70.000 kr. og af retsafgift for Højesteret med 1.500 kr., i alt 71.500 kr.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes i forhold til Helsingør Kommune, dog således at beløbet på 25.000 kr. forrentes med sædvanlig procesrente fra den 6. november 2006.

Hillerød Kommune frifindes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal Helsingør Kommune betale 25.000 kr. til FTF – Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd som mandatar for Dansk Socialrådgiverforening som mandatar for A.

I sagsomkostninger for byret, landsret og Højesteret skal FTF – Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd som mandatar for Dansk Socialrådgiverforening som mandatar for A betale 71.500 kr. til Hillerød Kommune.

De idømte beløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse.

Sagsomkostningsbeløbene forrentes efter rentelovens § 8 a.